

Зоя ЗАГИНЕЙ,

начальник відділу досліджень проблем злочинності
у сфері службової діяльності та корупції
Науково-дослідного інституту
Національної академії прокуратури України,
молодший радник юстиції,
кандидат юридичних наук, доцент

УДК 343.3/7

ЛЕКСИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЗАКОНОДАВЧИХ КОНСТРУКЦІЙ (НА ПРИКЛАДІ ТЕКСТУ РОЗДІЛУ XVII ОСОБЛИВОЇ ЧАСТИНИ КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ)

Формулювання юридичних конструкцій привертає увагу багатьох вітчизняних і зарубіжних учених. Проте науковцями й досі не вироблено єдиного підходу стосовно їх розроблення.

Питання використання юридичних конструкцій досліджували, зокрема, такі науковці, як С.С. Алексеев, В.К. Бабаєв, В.М. Баранов, Т.О. Доценко, А.В. Іванчин, Р.Ф. Ієрінг, Д.А. Керімов, О.О. Книженко, М.І. Ковальов, М.М. Коркунов, Л.Л. Кругліков, В.П. Коняхін, Н.Ф. Кузнецова, А.С. Піголкін, Ю.О. Тихомиров, М.Д. Шаргородський, В.В. Чевичелов, О.Ф. Черданцев. Однак у їхніх працях детально не висвітлено всі аспекти мовного вираження юридичних конструкцій у тексті Кримінального кодексу України (КК України). Тому в межах цієї статті розглянемо їх на прикладі тексту Розділу XVII Особливої частини КК України «Злочини у сфері службової діяльності або професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг».

Метою статті є аналіз мовного вираження законодавчих конструкцій у КК України. З огляду на це розглянемо думки науковців щодо поняття «юридична конструкція», запропонуємо його «робоче» визначення, а також продемонструємо специфіку мовного вираження законодавчих конструкцій складів злочинів,

передбачених у Розділі XVII Особливої частини КК України.

Вперше на категорію «юридична конструкція» звернув увагу Р.Ф. Ієрінг, який сприймав її як своєрідне «юридичне тіло» [1, 361]. М.М. Коркунов указує, що юридичні конструкції є прийомом наукового дослідження, який полягає у комбінуванні загальних елементів будь-якого явища, що отримані за допомогою аналізу [2, 175]. С.С. Алексеев зазначає, що юридичні конструкції виступають органічним елементом власного змісту права, його внутрішньої форми, які мають свій особливий зміст (внутрішню форму) і здатні на підставі нового досвіду, даних науки, сили розуму набувати подальшого розвитку, нового рівня досконалості [3, 277]. О.Ф. Черданцев вважає, що юридична конструкція є засобом пізнання правових явищ, а її побудова – окремий випадок використання методу моделювання у правовій науці. Юридична конструкція, вказує науковець, – це ідеальна модель, яка відображає складну структурну побудову врегульованих правом суспільних відносин, юридичних фактів чи їх елементів [4, 13]. Таку думку поділяють і сучасні дослідники. Так, А.В. Іванчин зазначає, що юридична конструкція є структурною моделлю-уявленням, структурною моделлю групи однорідних правових явищ,

певну комбінацію елементів якої законодавець наповнює юридично значущою інформацією, регламентуючи тим самим у кримінальному законодавстві відповідний різновид цих явищ [5, 8, 99]. М.Л. Давидова також стверджує, що юридична конструкція – це розроблена доктриною права та прийнята юридичною наукою спільнотою ідеальна модель, яка дає змогу теоретично осмислити, нормативно закріпити, виявити в правовому тексті та в реальних юридичних відносинах закономірний, послідовний, логічний взаємозв'язок структурних елементів різноманітних правових явищ [6, 152]. На думку О.О. Книженко, юридичні конструкції є кращим способом «... відображення в нормі права складної правової реальності, законодавець за допомогою конструкцій утворює типізовані законодавчі моделі: нормативні правові акти, примітки, презумпції, фікції, кожна з яких відповідає своєрідним різновидам суспільних відносин» [7, 317].

Отже, у теорії права існує безліч точок зору щодо розуміння суті юридичних конструкцій. Вивчення цього питання не належить до предмета дослідження в межах цієї статті, тому ми запропонували лише його загальний огляд. З-поміж іншого, юридична конструкція розглядається як процес логічної дедукції [8, 73], теоретичне положення [9, 139–141], спосіб регулювання суспільних відносин [10, 106–110], «архітектурний елемент» правотворчості [11, 729] тощо.

Основний недолік наведених вище поглядів полягає в тому, що вчені характеризують юридичну конструкцію односторонньо, забуваючи, що це – багатаспектне явище. Юридичну конструкцію можна розглядати в широкому та вузькому розумінні. У широкому значенні юридичні конструкції – це практично всі правові явища, які мають певну структуру, будову, а також метод пізнання права, метод його герменевтики. У вузькому розумінні юридичні конструкції є особливим, відносно самостійним засобом юридичної техніки. Разом із тим відповідні конструкції потрібно розглядати в процедурному та статично-структур-

ному значеннях. У першому випадку це процедура, процес побудови, створення чого-небудь шляхом з'єднання, об'єднання, синтезу розрізаних елементів в єдине ціле. А в другому – підсумковий результат, кінцевий продукт такої процедури, тобто структурне та статичне утворення [12, 89–90].

Формуючи «робоче» розуміння суті юридичних конструкцій, зазначимо, що цій правовій категорії притаманні зазначені нижче основні ознаки. По-перше, юридична конструкція – це засіб юридичної техніки. Використання її полегшує формулювання норм, забезпечує їх необхідне формальне вираження. На основі юридичних конструкцій законодавець «тиражує» окремі законодавчі конструкції. По-друге, юридична конструкція являє собою своєрідну правову модель. При цьому вона є ідеальною юридичною моделлю, яка виражає суспільні відносини або їх елементи у правовій формі; засобом логічної побудови нормативного матеріалу та відображає складну структуру правових явищ. По-третє, юридична конструкція – це метод пізнання права та певних суспільних відносин, відповідний засіб герменевтики норм права. По-четверте, юридична конструкція є системою елементів, що взаємодіють і можуть утворювати підсистеми такої конструкції. Саме ці тези використовуватимемо під час дослідження мовного вираження юридичних конструкцій у тексті Розділу XVII Особливої частини КК України.

Як було зазначено вище, юридична конструкція виступає засобом стандартизації правової інформації, внутрішньої стабілізації, яка дає змогу зберігати певну структурну композицію тексту як загалом КК України, так і окремих його розділів. Дана конструкція відіграє роль ярлика, коду, що допомагає «розкодувати» те інформаційне навантаження, яке було закладено законодавцем в її елементи відповідно до конкретного випадку. В.М. Кудрявцев, розглядаючи конструкцію складу злочину, писав, що перерахування категорій ознак, які включаються у склад, ще не розкриває його змісту [13, 74]. Будь-які юридич-

ні конструкції, незважаючи на те, що є лише своєрідним «ключем» для розкодування закладеної в них інформації, не повинні містити «мертвої» інформації, яка не враховує об'єктивні особливості того чи іншого явища. Ще К. Маркс писав, що законодавець не створює закони, не винаходить їх, а лише формулює, він виражає у свідомих позитивних законах внутрішні закони духовних відносин. Закон є загальним та справжнім виразником правової природи речей. Тому правова природа речей не може пристосуватися до закону, навпаки, закон повинен пристосовуватися до неї [14].

Законодавчі конструкції конкретних складів злочинів мають ґрунтуватися на юридичній конструкції складу злочину, яка розроблена в теорії кримінального права. Окрім того, варто говорити про типову юридичну конструкцію, характерну, зокрема, для тих складів злочинів, які поміщаються законодавцем в одному розділі Особливої частини КК України. Таким чином, можна виокремити юридичну конструкцію кримінального права загалом, типову юридичну конструкцію, притаманну інститутам кримінального права, окремим розділам Особливої частини КК України, та законодавчу конструкцію, яка структурує кримінально-правове явище (наприклад, конструкція конкретного складу злочину). При цьому будь-який із видів визначених нами конструкцій існує на мисленневому, поняттєвому рівні. Для їх нормативного визначення необхідний певний термінологічний апарат, який допомагає індивідуалізувати юридичну конструкцію у тексті КК України, тобто перетворити її на законодавчу конструкцію.

На прикладі аналізу особливостей мовного вираження законодавчих конструкцій у тексті Розділу XVII Особливої частини КК України насамперед укажемо, що типова юридична конструкція складу злочину у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, містить чотири обов'язкові елементи – об'єкт, об'єктивну сторону, суб'єкт та суб'єктивну сторону з набором відповідних ознак. Для кон-

кретних законодавчих конструкцій Розділу XVII Особливої частини КК України характерними є такі ознаки, що мають відповідне мовне вираження:

– предмет злочину: офіційний документ (ст. 366); неправомірна вигода (статті 368, 368-3, 368-4, 369-2), неправомірна вигода в значному розмірі (ст. 368-2);

– суспільно небезпечне діяння: використання влади чи службового становища всупереч інтересам служби (ст. 364); використання всупереч інтересам юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми своїх повноважень (ст. 364-1); зловживання своїми повноваженнями (ст. 365-2); вчинення дій, які явно виходять за межі наданих прав та повноважень (ст. 365); складання, видача, внесення завідомо неправдивих відомостей, інше підроблення (ст. 366); невиконання або неналежне виконання своїх службових обов'язків через несумлінне ставлення до них (ст. 367); прийняття пропозиції чи обіцянки надати їй або третій особі (ч. 1 ст. 368), одержання для себе чи третьої особи (ч. 2 ст. 368, ч. 2 ст. 368-2, ч. 3 ст. 368-4, ч. 2 ст. 369-2), одержання або передача близьким особам (ст. 368-2), пропозиція надати їй або третій особі або надання (ч. 1 ст. 368-3, ч. 1 ст. 368-3, ч. 1 ст. 369), надання їй або третій особі (ч. 2 ст. 369), пропозиція або надання (ч. 1 ст. 369-2), свідоме створення обставин і умов, що зумовлюють пропонування, обіцянку чи надання неправомірної вигоди або прийняття пропозиції, обіцянки чи одержання такої вигоди (ст. 370);

– суспільно небезпечні наслідки: істотна шкода охоронюваним законом правам, свободам та інтересам окремих громадян або держави чи громадським інтересам або інтересам юридичних осіб (статті 364, 364-1, 367); істотна шкода охоронюваним законом правам, інтересам окремих громадян, державним чи громадським інтересам, інтересам юридичних осіб (статті 365, 365-2);

– причинний зв'язок: завдання (статті 364, 364-1, 365, 365-1, 365-2, 367);

– час вчинення: під час виконання цих функцій (функцій особи, яка надає публічні послуги) (статті 365-2, 368-4);

– спеціальний суб'єкт: службова особа (статті 364, 366–368, 368-2, 369, 370); працівник правоохоронного органу (ст. 365); службова особа юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми (статті 364-1, 368-3); аудитор, нотаріус, оцінювач, інша особа, яка не є державним службовцем, посадовою особою місцевого самоврядування, але здійснює професійну діяльність, пов'язану з наданням публічних послуг, у тому числі послуг експерта, арбітражного керуючого, незалежного посередника, члена трудового арбітражу, третейського судді під час виконання ними цих функцій (статті 365-2, ч. 1 ст. 368-4), аудитор, нотаріус, експерт, оцінювач, третейський суддя або інша особа, яка провадить професійну діяльність, пов'язану з наданням публічних послуг, а також незалежний посередник чи арбітр під час розгляду колективних трудових спорів (ч. 2 ст. 368-4);

– вина: умисел (статті 364, 364-1, 365, 365-1);

– мета: одержання будь-якої неправомірної вигоди для самої себе чи іншої фізичної або юридичної особи (ст. 364), одержання (отримання) неправомірної вигоди для себе або інших осіб (статті 364-1, 365-2), щоб потім викрити того, хто пропонував, обіцяв, надав неправомірну вигоду або прийняв пропозицію, обіцянку чи одержав таку вигоду (ст. 370).

Проаналізуємо окремі ознаки законодавчих конструкцій розділу XVII Особливої частини КК України (предмета, суспільно небезпечного діяння та суб'єкта).

Характеризуючи предмет злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, законодавець обмежує (рестрикує) можливість притягнення особи до кримінальної відповідальності. Йдеться про ст. 368-2, в якій предмет злочину описаний як неправомірна вигода в значному розмірі. Законодавчу конструкцію такого типу можна віднести до конструкцій розмірності, коли особа може бути притягнута до кримінальної відповідальності лише у випадку, якщо неправомірна вигода перевищить

100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Вважаємо, що законодавець повинен виважено використовувати такі рестриктивні (обмежуючі) ознаки, якщо типова юридична конструкція відповідного виду злочинів не обмежує аналогічний предмет. Як бачимо, в інших суміжних складах злочинів їх предметом названа неправомірна вигода незалежно від розміру. Тому, на нашу думку, доцільно було б переглянути підхід до розміру неправомірної вигоди в законодавчій конструкції ст. 368-2 КК України.

Лексичні особливості цієї ознаки законодавчої конструкції злочинів у сфері службової діяльності або професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, дають можливість зробити такі висновки.

По-перше, виникає питання, чому законодавець в одних випадках описує суспільно небезпечне діяння (статті 364, 364-1), а в інших – лише називає його (ст. 365-2). Очевидно, що в кожній із зазначених статей, враховуючи типовість законодавчих конструкцій, потрібно дотримуватися одного способу мовного вираження суспільно небезпечного діяння. Вважаємо, що найбільш правильне формулювання наведено у статтях 364 та 364-1, і його доцільно використовувати у законодавчій конструкції складу злочину, передбаченого ст. 365-2.

По-друге, розглянемо питання про те, що потрібно вважати підкупом. В одних випадках законодавець як підкуп розглядає дії особи, що запропонувала або надала неправомірну вигоду, а також особи, яка її одержала (статті 368-3, 368-4), а в інших – у межах однієї статті – як прийняття пропозиції чи обіцянки, одержання неправомірної вигоди (ст. 368); пропозицію або її надання (ст. 369). При цьому у назвах статей 368-3, 368-4 використовується узагальнюючий термін «підкуп». В українській мові це дія із значенням «підкупати, підкуповувати». Термін «підкуповувати» означає «заохочувати, схилити кого-небудь до певних учинків у своїх інтересах хабарами, подарунками, грошима і т.ін.» [15, 956]. Тобто слово «підкуп» охоплює лише дії тієї особи, яка запропо-

нувала або надала неправомірну вигоду. Отже, законодавець, на нашу думку, більш правильно конструює два склади злочину у статтях 368 та 369. Окрім цього, враховуючи етимологію слова «підкуп», назву ст. 369 доцільно було б сформулювати так: «Підкуп службової особи».

По-третє, існують різні підходи до мовного вираження «парних» суспільно небезпечних діянь, які утворюють необхідну співучасть у злочинах (див. Таблицю 1).

мові слова «пропозиція» та «обіцянка» мають різне лексичне значення. Так, «пропозиція» – це «... те, що пропонується кому-небудь замість чогось на вибір як угода, умова і т.ін.» [15, 1164], а «обіцянка» – «добровільно дане зобов'язання зробити що-небудь» [15, 805]. Враховуючи лексичне значення слів «пропозиція» та «обіцянка», вважаємо за необхідне змінити формулювання суспільно небезпечно-го діяння у ч. 1 ст. 369.

Таблиця 1

Необхідна співучасть у злочинах у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг

Перше суспільно небезпечне діяння, яке утворює необхідну співучасть у злочинах	Статті, в яких передбачено вказане діяння	Друге суспільно небезпечне діяння, яке утворює необхідну співучасть у злочинах	Статті, в яких передбачено вказане діяння
Пропозиція надати	ч. 1 ст. 368-3	Одержання	ч. 3 ст. 368-3
Надання	ч. 1 ст. 368-3		
Пропозиція надати	ч. 1 ст. 368-4	Одержання	ч. 3 ст. 368-3
Надання	ч. 1 ст. 368-4		
Пропозиція надати	ч. 1 ст. 369	Прийняття пропозиції чи обіцянки надати	ч. 1 ст. 369
Надання	ч. 1 ст. 369	Одержання	ч. 2 ст. 369

Проаналізувавши такі парні суспільно небезпечні діяння, зазначимо, що законодавець, з одного боку, вказує на пропозицію надати неправомірну вигоду, а з другого – на одержання неправомірної вигоди (статті 368-3, 368-4). Таким чином, у випадку прийняття пропозиції надати неправомірну вигоду кримінальна відповідальність не передбачена (цей висновок ґрунтується на іншій суміжній законодавчій конструкції, зафіксованій у статтях 368 та 369). У ст. 369 криміналізовано пропозицію надати неправомірну вигоду, тоді як «парне» суспільно небезпечне діяння у ст. 368 передбачає не лише прийняття пропозиції, а й обіцянку надати неправомірну вигоду. Тому така обіцянка не є кримінально караною, тоді як за її прийняття кримінальна відповідальність передбачена. В українській

ознаки спеціального суб'єкта також належать до рестриктивних (обмежуючих). Виокремлення службових осіб, службових осіб юридичних осіб приватного права незалежно від організаційно-правових форм, а також осіб, які надають публічні послуги, свідчить, що останні не належать до першої категорії, вони протиставляються. Невдало, на нашу думку, законодавець описує тих осіб, які здійснюють професійну діяльність та надають публічні послуги, насамперед тому, що розкриває невідоме через невідоме (використовує «відкритий» перелік таких осіб, вказавши, що до них належать інші особи, які надають публічні послуги; а визначення таких послуг у законодавстві України відсутне). Також у диспозиціях ч. 1 ст. 365-2, ч. 1 ст. 368-4, ч. 2 ст. 368-4 та ч. 2 ст. 358 пропонуються різні переліки осіб, які

надають публічні послуги. Виникає питання, з кого законодавець розпочав перелік осіб, які надають публічні послуги: з приватного підприємця чи аудитора. Також до осіб, які надають публічні послуги, віднесено адвоката (на відміну від статей 365-2, 368-4). На наш погляд, для усунення таких розбіжностей доцільно в диспозиціях статей відмовитися від перерахування осіб, які надають публічні послуги, і перенести відповідний перелік у примітку до тієї статті, в якій вперше вказано на такого спеціального суб'єкта злочину, як особа, що надає публічні послуги (звісно, з відповідним нормативним визначенням самих публічних послуг).

Таким чином, нами визначено загальнотеоретичні підходи до поняття «юридичні конструкції», встановлено, що доцільно виокремлювати юридичну конструкцію кримінального права загалом, типову юридичну конструкцію, характерну для інститутів кримінального права,

деяких розділів Особливої частини КК України, та законодавчу конструкцію, яка структурує кримінально-правове явище (наприклад, склад конкретного злочину). Мовне вираження окремих ознак законодавчих конструкцій, що використовуються в Розділі XVII Особливої частини КК України, має певні недоліки, зокрема такі, що стосуються системних зв'язків з іншими законодавчими конструкціями, невдалого використання термінів тощо. Це призводить до помилок під час «розкодування» інформації у процесі правозастосування, перешкоджає адекватному розумінню волі законодавця.

Отже, сподіваємось, що результати нашого дослідження будуть використані у подальших розробках юридичних конструкцій у загальній теорії права та кримінально-правовій доктрині, а також для аналізу законодавчих конструкцій КК України.

Список використаних джерел:

1. *Иеринг Р.* Избранные труды: в 2 т. / Р. Иеринг. – Т. 2: Дух римского права. – СПб: Юридический центр «Пресс», 2006. – 547 с.
2. *Коркунов Н.М.* Лекции по общей теории права / Н.М. Коркунов. – СПб: Юридический центр «Пресс», 2003. – 430 с.
3. *Алексеев С.С.* Восхождение к праву: поиски и решения / С.С. Алексеев. – М.: Норма, 2001. – 752 с.
4. *Черданцев А.Ф.* Юридические конструкции, их роль в науке и практике / А.Ф. Черданцев // Правоведение. – 1972. – № 3. – С. 12–19.
5. *Иванчин А.В.* Уголовно-правовые конструкции и их роль в построении уголовного законодательства: дисс. ... канд. юрид. наук: 12.00.08 / А.В. Иванчин. – Ярославль, 2002. – 204 с.
6. *Давыдова М.Л.* Юридическая техника: проблемы теории и методологии: моногр. / М.Л. Давыдова. – Волгоград: Изд-во ВолГУ, 2009. – 318 с.
7. *Книженко О.О.* Кримінально-правова санкція як юридична конструкція / О.О. Книженко // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2011. – № 4. – С. 314–320.
8. *Ушаков А.А.* Очерки советской законодательной стилистики: учеб. пособ. / А.А. Ушаков. – Пермь, 1967. – Ч. 1: Содержание и форма в праве и проблема законодательной стилистики. – 206 с.
9. *Мальцевич В.В.* Об одной правовой конструкции / В.В. Мальцевич // Вопросы философии. – 1965. – № 6. – С. 139–141.
10. *Ерошенко А.А.* Гражданско-правовая защита личной собственности в СССР / А.А. Ерошенко // Советское государство и право. – 1968. – № 6. – С. 106–111.
11. *Баранов В.М.* Юридические конструкции: сценарий компьютерного урока / В.М. Баранов, Ю.Л. Мареев // Проблемы юридической техники: сб. статей / под. ред. В.М. Баранова. – Нижний Новгород, 2000. – С. 725–736.
12. *Пономарев Д.Е.* Генезис и сущность юридической конструкции: дисс. ... канд. юрид. наук: 12.00.01 / Д.Е. Пономарев. – Екатеринбург, 2005. – 174 с.
13. *Кудрявцев В.Н.* Общая теория квалификации преступлений / В.Н. Кудрявцев. – 2-е изд., перераб. и доп. – М.: Юристъ, 2004. – 304 с.
14. *Маркс К.* Сочинения / К. Маркс, Ф. Энгельс. – 2-е изд. – М.: Гос. изд-во политической литературы, 1956 [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://dparchives.narod.ru/marx/tom01.htm>
15. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і доповн.) / уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. – К.; Ірпінь: ВТФ «Перун», 2005. – 1728 с.

ЛЕКСИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЗАКОНОДАВЧИХ КОНСТРУКЦІЙ (НА ПРИКЛАДІ ТЕКСТУ РОЗДІЛУ XVII ОСОБЛИВОЇ ЧАСТИНИ КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ)

Розглянуто загальнотеоретичні підходи до розуміння суті юридичних конструкцій, доведено необхідність виділяти загальну юридичну конструкцію, типову юридичну конструкцію, а також законодавчу конструкцію. Проаналізовано лексичні особливості таких ознак законодавчих конструкцій Розділу XVII Особливої частини КК України, як предмет злочину, суспільно небезпечне діяння та суб'єкт злочину.

Ключові слова: юридична конструкція; законодавча конструкція; лексичні особливості; склад злочину; ознаки складу злочину; текст КК України.

Зоя ЗАГИНЕЙ

ЛЕКСИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ ЗАКОНОДАТЕЛЬНЫХ КОНСТРУКЦИЙ (НА ПРИМЕРЕ ТЕКСТА РАЗДЕЛА XVII ОСОБЕННОЙ ЧАСТИ УГОЛОВНОГО КОДЕКСА УКРАИНЫ)

Рассмотрены общетеоретические подходы к пониманию сути юридических конструкций, доказана необходимость выделять общую юридическую конструкцию, типовую юридическую конструкцию, а также законодательную конструкцию. Проанализированы лексические особенности таких признаков законодательных конструкций Раздела XVII Особенной части УК Украины, как предмет преступления, общественно опасное деяние и субъект преступления.

Ключевые слова: юридическая конструкция; законодательная конструкция; лексические особенности; состав преступления; признаки состава преступления; текст УК Украины.

Zoya ZAGYNEY

LEXICAL FEATURES OF LEGAL CONSTRUCTIONS IN THE TEXT OF THE CRIMINAL CODE UKRAINE (FOR EXAMPLE THE TEXT OF SECTION XVII SPETIAL PART)

This article discusses the general theoretical approaches to understanding the essence of legal structures, proved the need to allocate the overall legal structure, typical legal structure, as well as the legislative structure. Analyzed linguistic expression such signs legislative structures of Section XVII of the Criminal Code of Ukraine, as a matter of crime and socially dangerous act of the perpetrator.

Keywords: legal constructions; legislative constructions; lexical features; the offense; elements of a crime; the text of the Criminal Code of Ukraine.

